

„Ze mot uut”, herhaalde het meisje op een toon, die alle discussie overbodig maakte.

„Maar de juffrouw hoeft om ons toch niet tuus te bluve”, riep Simon op een wanhopigen toon.

Laurien lachte even.

„Ze zeit van wel, omdat julder zoo lète benne”.

„Vraag of de juffrouw even hier komt”, sprak Simon met een blik van verstandhouding naar zijn broeder, die er zichtbaar van ontstelde.

„Jawel meneer”, zei Laurien, die heenging.

„Wat ga je noe doen?” vroeg Jan in wrevelige ongerustheid.

„Eens met haar praten”, antwoordde Simon, „anders bluufft dat weer dagen lang boudeeren”.

„Laat ze stikken!”

Jan schonk opnieuw zijn glas vol.

„Praat jie met 'r? Omdat jie de oudste bent”, sprak Simon.

„En de wieste”, sneerde Jan terug. „Ik heb er niks te zeggen”.

Hij nam een gulzige teug uit zijn glas maar verslikte zich, schoot in een scherp gierende hoest, die nog niet bedaard was, toen juffrouw Lurkus na een kort en onbeantwoord tikje binnen trad.

„Blijft u?”

Ze vroeg het met een zachte heeschheid in haar stem, bleef pal staan achter Simon's stoel, tusschen deze en de deur.

Jan boog zich nog kuchend over zijn bord en at.

Simon wendde zich half om.

„Juffrouw, we hooren van Laurien dat u uut wil gaan; voor ons hoeft u niet tuus te bluve”.

„Hoort u dat van Laurien?” vroeg ze nu wat scherper bij stem. „Ik heb ik het gisteren toch al aan meneer Jan gevraagd, of het goed was.”

Ze trad nu naderbij, stond aan een leege halve boog van de tafel, de rimpelige roode handen steunden op het witte damast; om een der dikke vingers glansde een smalle versleten trouwring, aan een andere flonkerde een groen steentje.

„Dus 't was u toch wel bekend, ee?” voegde ze er nog achter.

Jan keek nu even met zijn smalle kleingeknepen oogen schuins op naar de huishoudster, zag de glanzing van het bruin satijn om het korte dikke lijf, waagde dan snel en schuw een blik op het vleezige gezicht, dat nu teruggetrokken in starre mokking een dubbele onderkin had en veel grooter scheen, met een trek van vastklemmende onverzettelikhed om den gesloten mond en in de koud-glanzende oogen.

„Ja”, gaf hij toe „we wisten het ook, maar ik dienk, dat de klok op de societeit . . . en dat we zoo . . . is 't niet waar?” en hij zag wat hulpeloos zijn broeder aan.